

Τί φοβερό πράγμα θά είναι, νά μή ἔχη κανείς ἐκτιμήσει ἐγκαίρως τά πράγματα καθώς πρέπει καί γιά μία στιγμή νά δῇ πῶς ὅ,τι ἔκαμε τόσον καιρό πῆγαν χαμένα.

Μιά τέτοια περίπτωση εἶναι αὐτή πού μᾶς διηγείται ὁ Κύριος. Ἦταν, λέει, ἓνας ἄνθρωπος, πού μέ τήν πολλή του ἐργασία καί τήν ἀδιάκοπη φροντίδα του εἶχε ἀποκτήσει κτήματα πολλά. Ἐργάσθηκε καί ὁ ἴδιος σκληρά, εἶναι ἀλήθεια. Ἀλλά, γιά νά μαζέψῃ ὅσα εἶχε, παράδωσε σ' ἀλήθεια τήν ψυχή του στόν σατανᾶ. Ἐκαμε φτωχές χῆρες καί ὀρφανεμένα παιδιά νά μένουν μέσα στούς πέντε δρόμους καί τούς πῆρε καί αὐτό τό ξερό τό ψωμί ἀπ' τό στόμα τους. Πολύτεκνους οἰκογενειάρχες τούς ἄφισε χωρίς σκέπασμα γιά νά σκεπάσουν τά παιδιά τους καί χωρίς λίγο φαί γιά νά χορτάσουν τήν πολυμελῆ οἰκογένειά τους. Ἀπό ἀπορεσ κόρες ἄρπαξε τή μοναδική τους προίκα καί τίς στέρησε ἀπ' τή χαρά νά κάνουν κι αὐτές τό σπιτικό τους. Ἀπ' τούς ἄνθρώπους πού δούλευαν στό σπιτικό του καί στά χωράφια του ρουφούσε καί τό αἷμα τους. Μέ δάκρυα καί μέ αἷμα ἦταν ζυμωμένο τό χῶμα στά κτήματά του καί στά ὑποστατικά του.

Εἶχε ὅμως μαζέψει τόσα πολλά, πού καί αὐτός δέν ἤξερε τί εἶχε. Ἐπάνω σέ ὅλα αὐτά ἔτυχε καί ἡ χρονιά νά εἶναι ἐξαιρετικά εὐνοϊκή, τά γενήματα νά καρπίσουν πολύ, τά ζῶα του νά εἶναι καλογέννητα, τά δέντρα του νά πηγαίνουν νά σπᾶσουν ἀπό τούς καρπούς.

Θά περίμενε κανείς, μέσα στήν τόση κλημύρα τῶν ἀγαθῶν, πῶς αὐτήν τήν φορά θά μαλάκωνε λιγάκι καί ἡ ψυχή του καί θά ἤθελε νά δώσῃ καί πᾶ στους ἄλλους λίγη χαρά. Θά ἔδινε στούς ἐργάτες του κάπως ἀνθρωπινότερο μεροκάματο. Θά ἔπερνε καί μερικούς ἀκόμη, ὥστε καί αὐτοί πού εἶχε νά μή κοπιᾶζουν τόσο πολύ, ἀλλά νά μπορέσουν καί μερικοί ἀκόμη νά κερδίσουν τίμια τό ψωμί τῶν παιδιῶν τους. Θά χάριζε καί ἀπό λίγο στάρι καί δημητριακά, μερικούς ξηρούς καρπούς καί λίγο λαδάκι σέ ὅσους ἀπ' τούς δουλευταδες του εἶχαν μεγάλη οἰκογένεια καί ἐργαζόταν στά κτήματά του ἐπί πολλά χρόνια. Τέλος, ὅτι ἀπό κάτι ἁμειρους χρεῶστες πού του δέν θά ἐπέμενε νά πάρῃ πίσω τώρα ἀμέσως τά χρήματά του, ἀλλά θά τούς ἄφινε καί κάποιο περιθώριο ἀκόμα γιά νά τά ἐξοφλήσουν σιγά-σιγά, χωρίς στενοχώρια.

Ἀλλ' αὐτός δέν σκέφθηκε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Ὅπως πάντα ἔτσι καί τώρα, σκέφθηκε μόνο τόν ἑαυτό του. Ἐκεῖνο πού εἶχε ποθήσει, τόν ἄφθονο πλούτο, ἐπὶ τέλους τόν εἶχε ἀποκτήσει. Ἐνα μόνο τώρα τόν βασάνιζε: Πῶς θά τά ἐξασφάλισῃ ὅλα αὐτά τά ἀγαθὰ πού εἶχε ἀποκτήσει. Οἱ ἀποθήκες του καί τά κελλάρια του ἦταν ἀδύνατο νά τά χωρέσουν. Ἐκανε ὑπολογισμούς καί ξανάκανε, ὅλοι ὅμως τοῦ ἔδειχναν, πῶς ὁσοδήποτε καί ἂν ἤθελε νά τά στριμώξῃ τά πράγματα, ἦταν ἀδύνατο νά χωρέσουν. Ἐκεῖ, λοιπόν, πού ἄγρυπνος ἔστειρε τό μυαλό του νά βρῇ τή λύση, ξεπετάχθηκε ἀπό τό κρεβάτι του χαρούμενος. Εἶχε βρῇ, ἐπὶ τέλους, τί θά ἔκανε. Εἶχε ὑπολογίσει τί θά μιστοίχιζαν αὐτά τά πράγματα πού θά ἔκανε, ἂν δέν ἦταν καλά κλειδωμένα καί φυλαγμένα, ὑπολόγισε καί τί θά τοῦ στοίχιζε ἂν ἔφτιαχνε καινούργιες, πολύ μεγαλύτερες ἀποθήκες καί βρῇκε, ὅτι τοῦ ἦταν πιά συμφέρον νά κάμῃ τά καινούργια κτίρια. Ἀναψε ἀμέσως τό φῶς, ἔκαμε κάτι πρόχειρα σχέδια, σημείωσε σέ ποιό ἐργολάβο θά ἀνέθετε τή δουλειά, γιά νά μήν ἀργήσῃ ἔγραψε ἀπό πού θά ἀγόραζε τήν πέτρα, πού θά ἐξασφάλιζε τή ξυλεία, κανόνισε μέε τό μυαλό του καί ὅλες τίς ἄλλες λεπτομέρειες, ἔσβυσε τό φῶς καί ἔπεσε εὐχαριστημένος στό κρεβάτι του. "Ἐπὶ τέλους" ἔλεγε μονολογώντας καί τρίβοντας μέ εὐχαρίστηση τά χέρια του, "Ψυχούλα μου ἔχεις τώρα πάμπολλά ἀγαθὰ, πού σοῦ φθάνουν ὄχι ἓνα ἀλλά γιά ἔτη πολλά. Φάγε, λοιπόν, καί πιές καί κάθισε νά εὐφρανθῇς. Διασκέδασε, ψυχούλα μου, διασκέδασε τώρα ὅσο μπορεῖς

Δέν εἶχε καλοτελειώσει τό θριαμβευτικό του μονόλογο ὁ φίλος μας, καί ὁ Θεός κτύπησε τήν πόρτα τῆς ψυχῆς του. Θεός ἀπ'τίς πολλές ἀγωνίες, θεός ἀπ'τὴν πολλή εὐχαρίστηση, ἡ καρδιά του τοῦ ἔδειχνε πῶς δέν εἶναι δυνατόν νά βγάλῃ τήν νύκτα του. Ἀρχισε τό ψυχωρράγημα. Ὅποτε τοῦ ἦλθε ἡ σκέψις: "Καί τώρα, ὅλ'αὐτά πού ἑτοίμασε, γιά ὅλ'αὐτά πού θυσιάστηκα καί παράδωσα καί τήν ἴδια μου τήν ψυχή, ποιός θά τά πάρῃ; Ἀχ, νά μπορούσα νά ζήσω", ἔλεγε μέσα του, "Νά μπορούσα νά ζήσω, θά γινόμουν ἄλλος ἄνθρωπος".

Ἦταν, ὅμως, πιά ἄργά. Εἶχε μάταια θυσιάσει τή ζωή του.

Ο ΠΑΤΗΡ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ